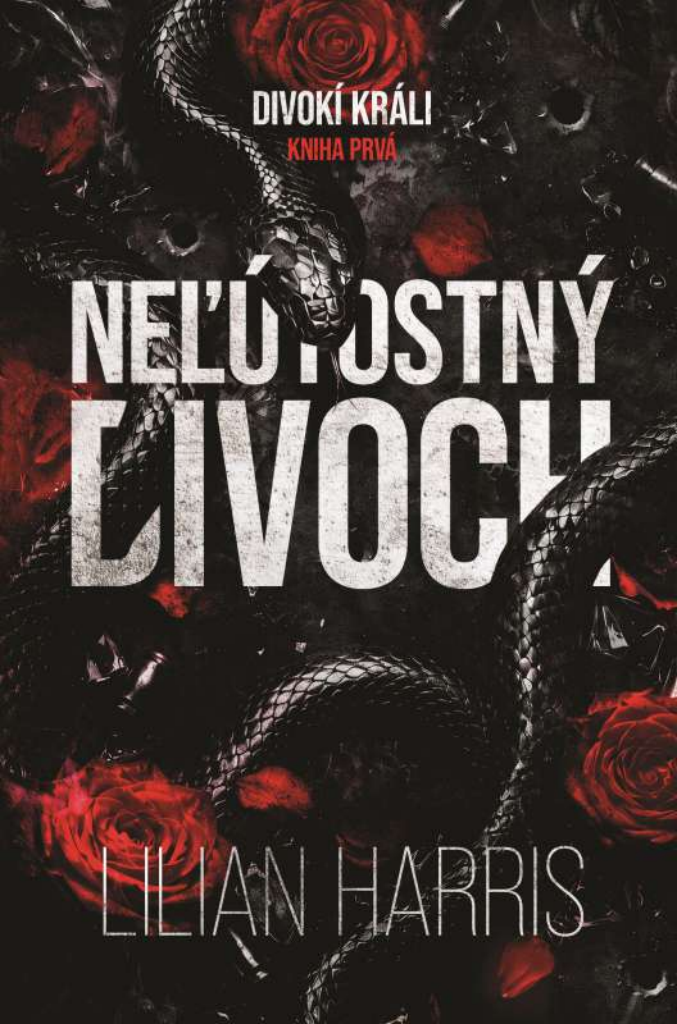
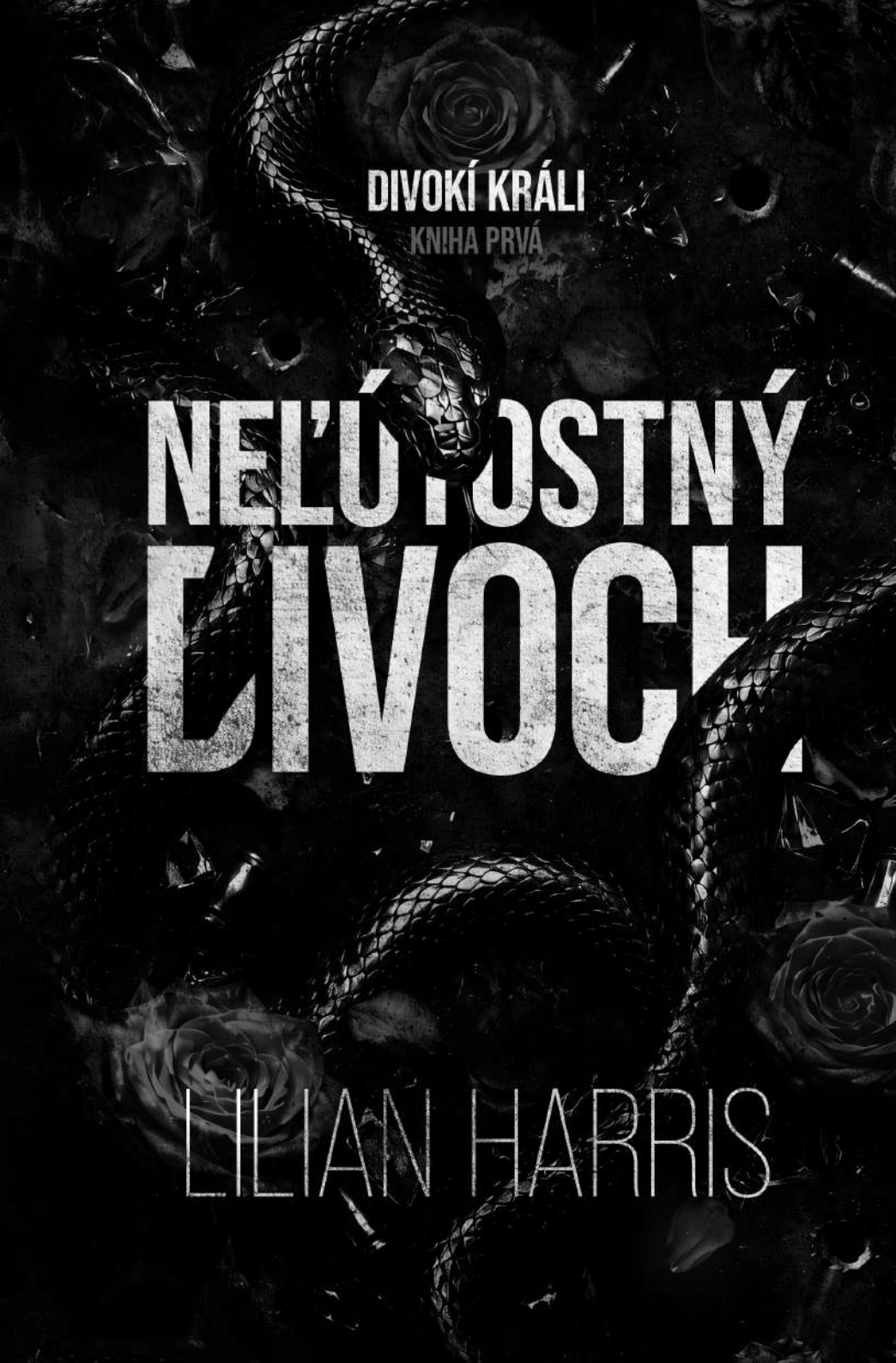

DIVOKÍ KRÁLI
KNIHA PRVÁ
NEĽÚTOSTNÝ
DIVOCH
LILIAN HARRIS

DIVOKÍ KRÁLI
KNIHA PRVÁ
NEĽÚTOSTNÝ
DIVOCH
LILIAN HARRIS

NEĽÚTOSTNÝ DIVOCH

Divokí králi

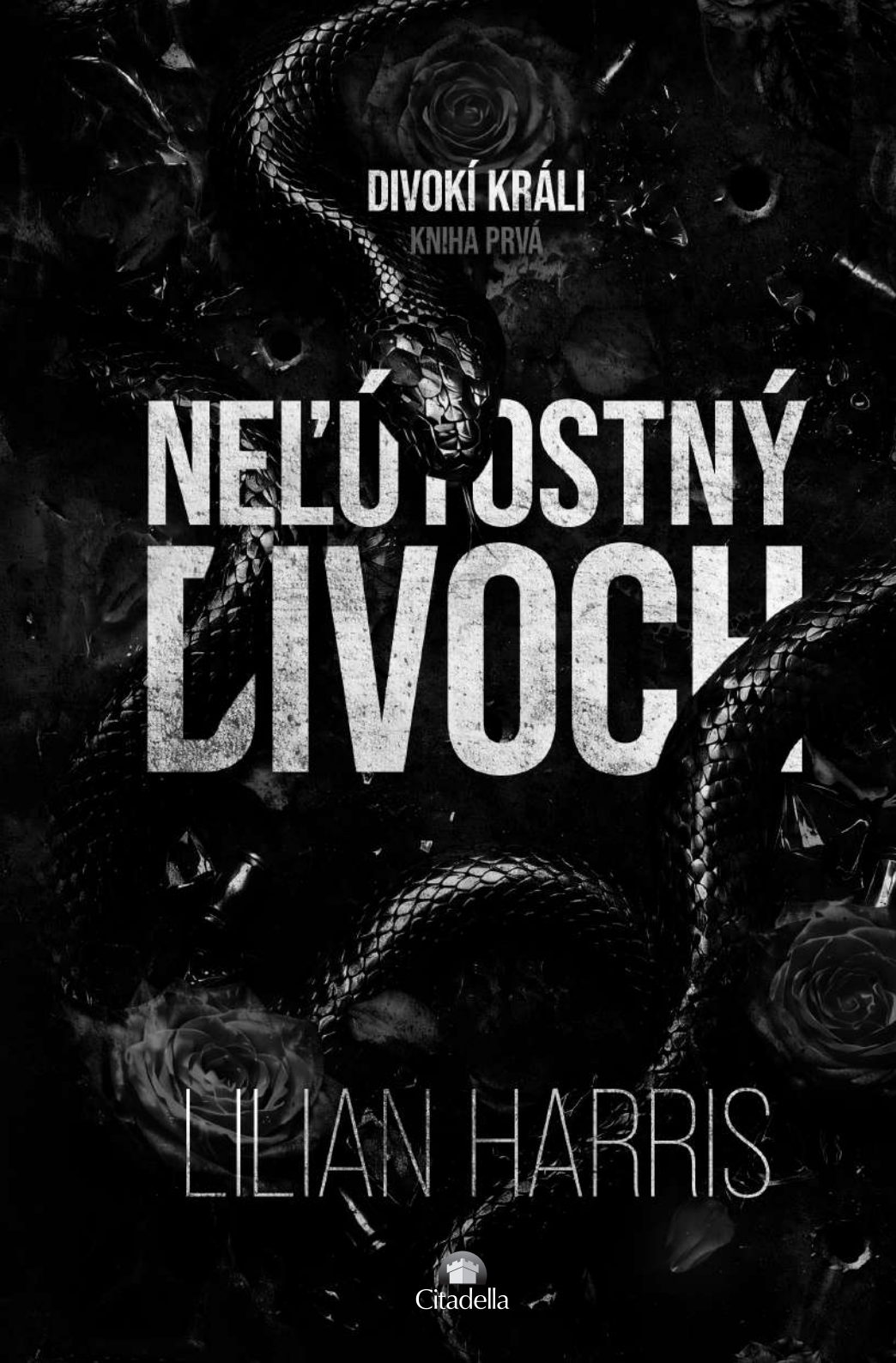
Lilian Harris

Copyright © 2024 by Lilian Harris
Original title: Ruthless Savage by Lilian Harris
All rights reserved.
No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the express written permission of the publisher.

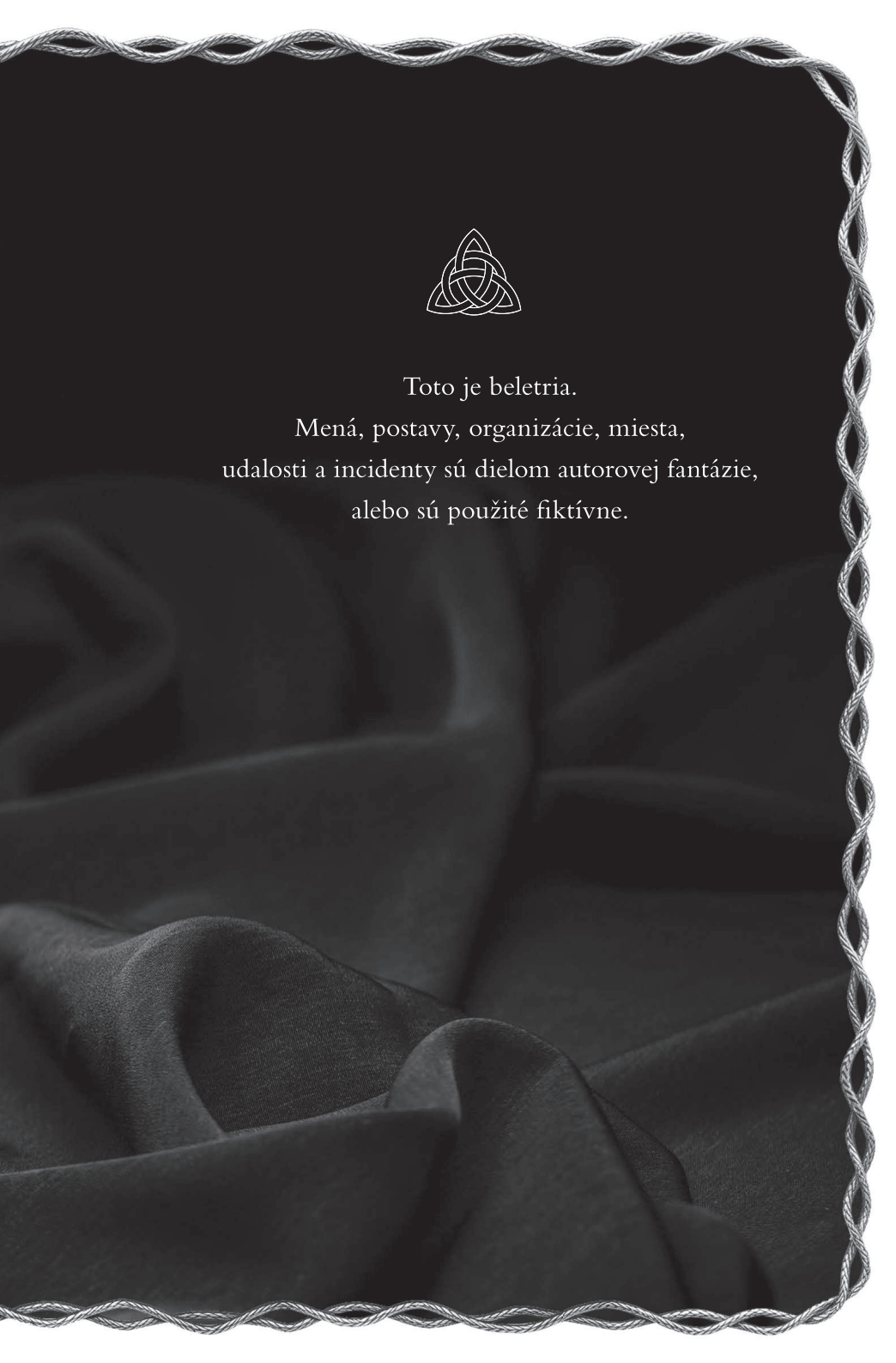
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť bez výslovného písomného súhlasu vydavateľa reprodukovaná, uchovávaná v systémoch na vyhľadávanie informácií ani prenášaná v akejkoľvek forme či akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, mechanickými, fotokopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom.

Preklad © Nina Morgenstein
Redakčná úprava a korektúry: Simona Dziak
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP
© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-318-3

DIVOKÍ KRÁLI
KNIHA PRVÁ
NEĽÚTOSTNÝ
DIVOCH
LILIAN HARRIS
Citadella

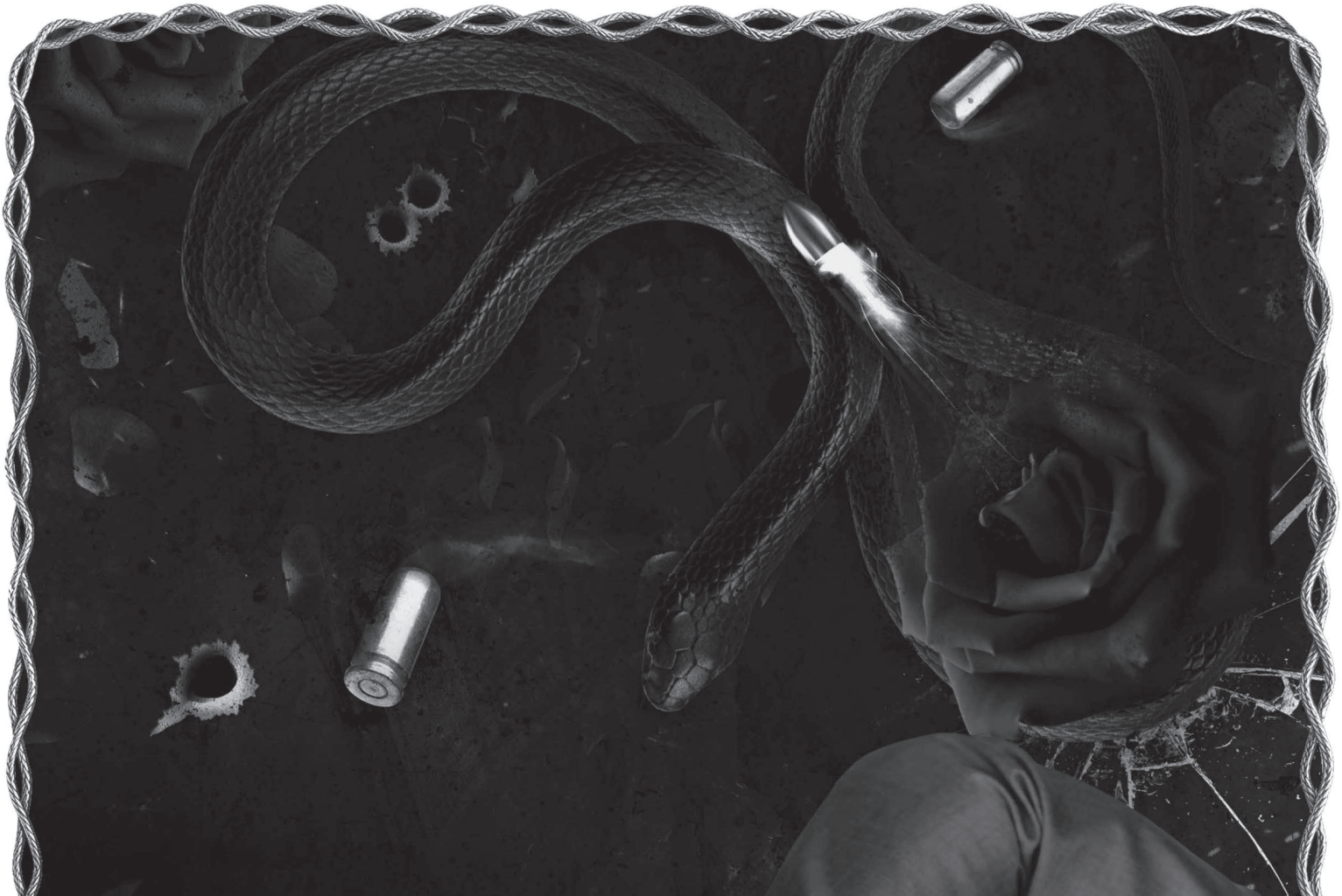
Toto je beletria.
Mená, postavy, organizácie, miesta,
udalosti a incidenty sú dielom autorovej fantázie,
alebo sú použité fiktívne.

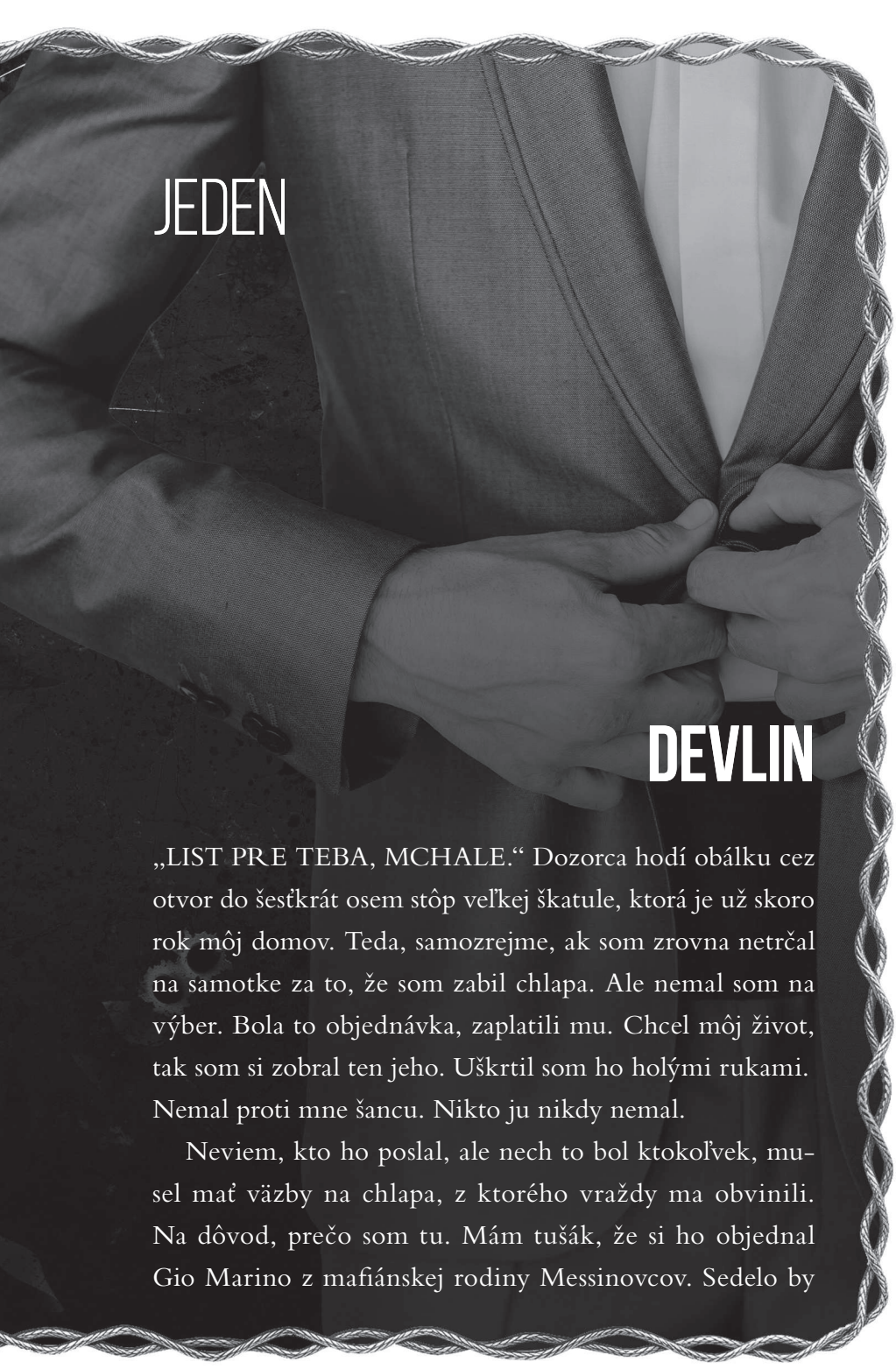

PREKLAD A VÝSLOVNOSŤ

- Eriu – "Eir-ú"
- Iseult – "Í-salt"
- Tynan – "Tý-nan"
- Cillian – "KILL-í-en"
- Fionn – "Fí-yun"
- Bratva – ruská mafia alebo ruský organizovaný zločin
- Pakhan – šéf ruskej mafie
- Mo stoirín – "Mu store -ee", môj miláčik
- Daragaya – drahá
- A Thiarna dean tròcaire. – Bože, zmiluj sa nado mnou.
- Eta suka okhu`el. – Ten kretén sa zbláznil.
- Mogu ya yego ubit? – Môžem ho zabiť?
- Na zdorovie – nazdravie, po rusky
- Pozdravleyu – gratulujem

JEDEN

DEVLIN

„LIST PRE TEBA, MCHALE.“ Dozorca hodí obálku cez otvor do šesťkrát osem stôp veľkej škatule, ktorá je už skoro rok môj domov. Teda, samozrejme, ak som zrovna netrčal na samotke za to, že som zabil chlapa. Ale nemal som na výber. Bola to objednávka, zaplatili mu. Chcel môj život, tak som si zobral ten jeho. Uškrtil som ho holými rukami. Nemal proti mne šancu. Nikto ju nikdy nemal.

Neviem, kto ho poslal, ale nech to bol ktokoľvek, musel mať väzby na chlapa, z ktorého vraždy ma obvinili. Na dôvod, prečo som tu. Mám tušák, že si ho objednal Gio Marino z mafiánskej rodiny Messinovcov. Sedelo by

to. Zabil som predsa jeho kamoša. Alebo on si to aspoň myslí. Ale ten hajzel si to zaslúžil. Robil pre obchodníkov s ľuďmi.

Gio za mnou prišiel pár mesiacov dozadu a vypytoval sa na tú noc. Chcel vedieť, čo sa stalo. Ale pravdu mu nikdy nepoviem. Vezmem si ju so sebou do hrobu.

Nejde mi do hlavy, ako sa mohol zapliesť s niekým takým. Messinovci by sa nikdy neznížili k obchodovaniu s ľuďmi.

Ale nech si myslí, že som jeho kamoša zabil ja. Presne o to ide. A zobral by som to na seba znova, len aby som udržal Eriu v bezpečí.

Nie je len tak hocikto. Je najmladšia dcéra Patricka Quinna, hlavy írskej mafie v Bostone, pre ktorého pracujem.

Keď ma pustili zo samotky, Patrick donútil riaditeľa väznice vymazať ten záznam z môjho spisu. Hodili to na niekoho iného. Na chlapa, čo si už aj tak odpykáva doživotie za vraždu nejakých deciek. Quinnovci majú moc, ich kontakty siahajú hlboko.

Vstanem. Viem, od koho je ten list ešte skôr, ako otvorím obálku. Len ona má srdce napísať bastardovi ako ja. Inak na mňa všetci kašlú. Moja rodina je mŕtva. Tá jej je jediná, ktorá mi zostala.

Keď prejdem prstami po jej mene na obálke, napne sa mi celé telo. Viem, že na ňu nesmiem myslieť tak, ako na ňu myslím práve teraz. Má len osemnásť, a hlavne, čo je

najdôležitejšie, je Patrickova dcéra. Čo znamená, že nie je pre mňa.

Lenže v poslednom čase k nej začínam cítiť viac, ako dokážem zniesť. Nikdy by som si na to nedovolil ani pomyslieť, keby sa mi pred pár mesiacmi nepriznala v liste, že ma miluje.

Na sekundu som sa stratil v predstave, aké by to bolo. Mať niekoho, kto ma skutočne miluje.

Ale jasné, jej som povedal, že medzi nami nikdy nič nebude. Že sa správa hlúpo a že je ešte dieťa. Aj keď vlastne už nie tak celkom, však?

Ale stále je príliš mladá. Príliš tvárna. Nevinná, až to bolí. Má to najláskavejšie srdce a najčistejšiu dušu. Je pre mňa príliš dobrá. Nemám jej čo ponúknuť.

Tak prečo ma jej jasnozelené oči prenasledujú vždy, keď zavriem tie svoje? Vtedy ju vidím celú: tie štíhle opálené nohy, tie krivky, pre ktoré by muži prelievali krv, len aby mohli zhrešiť pri jej oltári.

Ona si vôbec neuvedomuje, čo s mužmi robí. Vždy bola plachá a líca jej zružoveli zakaždým, keď som sa na ňu pozrel. Teraz už viem, že to bolo preto, lebo ku mne niečo cítila.

A teraz som to ja, kto pred ňou skrýva svoje city.

Moja Eriu.

Príliš lákavé pokušenie.

Raz by som ochutnal a navždy by som patril jej.

Preto si musím držať odstup. Musím ju presvedčiť, že z našej príťažlivosti nemôže nič vzísť. Patríme do rozdielnych svetov. A vždy to tak bude.

Nikdy by som sa s ňou len tak nezahrával. Na to je príliš výnimočná. A nikdy by som neurazil jej otca tým, že by som sa uchádzal o jej ruku. Niekto ako ja pre ňu skrátka nie je dosť dobrý.

Quinnovcov si príliš vážim. Patrick pre mňa urobil veľa. Pomohol mi začať odznova po tom, čo zabili môjho brata Keegana. Prijal ma medzi svojich a urobil zo mňa vymáhača pre rodinu. Bolo to jediné, čím som žil a dýchal, kým sa neobjavila ona.

Jej otec ma požiadal, aby som sa stal jej osobným strážcom, keď mala len trinásť.

Vtedy som prisahal, že svoj život položím za ten jej. Sľúbil som, že to dievča ochránim za každú cenu, už navždy.

Zomrel by som za týmito väzenskými mrežami, ak by to znamenalo, že bude v bezpečí. Že bude môcť zaliať svet svojím svetlom tak, ako by som ja nikdy nemohol.

Vedel som, že ju musím ochrániť. Bola to jediná vec, ktorú som nedokázal urobiť pre svojho brata. Preto zomrel. Aj keď som si myslel, že robím všetko, čo musím, aby som ho ochránil, stále to nestačilo.

Francis Palmer viedol gang, pre ktorý som pracoval predtým, než som sa pridal ku Quinnovcom. Ten, koho som zradil. Ten, kto zabil môjho brata.

Keegan nemal s Palmerovcami nič spoločné. Bol pre nich len cesta, ako sa dostať ku mne a potrestať ma za to, čo som urobil.

Môj brat ma prenasleduje v spánku. Obviňuje ma, že som ho zabil. A má pravdu. Ten nôž som mu pokojne mohol priložiť k hrdlu ja sám.

Posledné okamihy jeho života sa mi neustále premietajú v hlave. Je jedno, ako veľmi sa snažím, nikdy na ten deň nezabudnem... A nikdy pred tým neuniknem.

„No tak, Francis, pusť ho."

Dvaja jeho chlapi ma držia za ruky, ďalší mi mieri zbraňou na hlavu. Jeho ľudia sú všade, stoja okolo mňa na rozľahlom pozemku, ktorý vlastní. Tých dvoch, čo ma držia, by som zložil, ale viem, že ak to skúsim, Francis Keegana okamžite zabije.

Francis nadvihne kútiky úst, zlovestne zúži oči a priloží ostrie nože môjmu bratovi na hrtan.

Keegan sa trasie, po lícach mu tečú slzy.

Doriti! Ako ho odtiaľto dostanem?

Neviem, čo mám robiť.

Mysli, idiot, mysli!

„Fakt si si myslel, že ma podrazíš a vyviazneš z toho živý?" zasmeje sa Francis chladne. „Keď zabijem teba a tvojho feťáckeho

bračeka, sadnem do lietadla, poletím do Írska a osobne vyrežem srdcia tvojim rodičom. Škoda, že to neuvidíš.“

„Nie! Prisahám, že im už nič nepoviem. Poviem, že som si to celé vymyslel. Prosím ťa, pusť ho!“ Je mi zle, že musím prosiť toho hajzla, ale pre svojho brata... pre svoju krv... urobím hocičo.

Mama mala pravdu. Povedala, že ho raz zabijem. Ak zomrie a ona sa to dozvie...

Do hrude mi vrazí ostrá bolesť. Našich by to zabilo. To nesmiem dopustiť.

„Myslíš, že ti ešte niekedy budem veriť?“ prebodne ma tvrdým pohľadom. „Keď krysu nezabiješ a neukážeš ostatným, kde nemajú srať, nikdy sa nepoučia.“

Keeganove oči plné strachu sa stretnú s mojimi, trasie sa na celom tele.

Prepáč mi, vyslovím bezhlasne so stiahnutým hrdlom.

Nechcem stratiť svojho malého brata.

Za všetko môžem ja. Nedal som pozor. Doviedol som ich rovno ku Keeganovi.

Vždy som bol opatrný. Stretávali sme sa jedine na našom tajnom mieste v parku, a to len v noci. Vedel, že robím pre nebezpečných ľudí, a ja som vedel, že predáva drogy. Chcel som, aby prestal, ale celkom tomu prepadol. Snažil som sa mu zohnať pomoc, hoci mi bolo jasné, že je ďaleko za hranicou pomoci.

Aj tak som sa snažil. Je rodina. A rodiny sa nevzdávaš.

Keď mi večer zavolal, že ho niekto chce zabiť, bežal som za ním. Ale sledovali ma Francisovi ľudia. Tušil som, že by mohli, a napriek tomu som to riskol. Nemohol som nechať Keegana zomrieť.

Jeho problém som vyriešil, ale dostal som nás do oveľa horšieho.

„P-prosím... ja n-nechcem z-zomrieť," rozplače sa Keegan.

„Pssst," Francis ho jemne potľapká po líci. „Nemá zmysel plytvať slovami. Dneska skapeš tak či tak."

Keeganom otrasie vydesený vzlyk.

„A je to vina tvojho brata. Keby bol lojálny, neboli by sme tu. Mám pravdu?"

Pozrie mi rovno do očí.

„Nemal som na výber."

Viem, že ho nepresvedčím, ale aspoň som to skúsil.

„Všetci máme na výber. A ty si si vybral. Teraz budeš žiť s následkami."

„Prosím, Palmer. Zabi mňa. On za nič nemôže!"

„Ja viem."

Zatlačí hrot čepele do krku môjho brata.

„Môžeš za to ty."

O sekundu je po všetkom. Jeden rez cez krčnú tepnu a brat mi zomiera priamo pred očami. Revem ako zviera, kým z neho pomaly a bolestivo uniká život.

„Nie!" vrazím hlavou do prvého chlapa, kopnem druhého a vrhnem sa k bezvládnemu telu svojho brata, z ktorého sa na zem leje krv ako pomaly tečúca rieka.

„Ty hajzel!“

Keegan sa chytil za hrdlo a padol na kolená, cez prsty sa mu valila krv. V očiach mal strach, paniku... a posledné zbohom.

To bolí najviac. Nikdy viac ho neuvidím.

„Strašne ma to mrzí,“ chytím sa za zátylok.

Chce mi niečo povedať, ale môže len chrčať topiac sa vo vlastnej krvi.

„To je v poriadku,“ zašepkám a snažím sa nezosypať. Zomiera mi v náručí a ja nemôžem robiť vôbec nič, len ho držať do poslednej chvíle.

„Mám ťa. Nepustím ťa,“ láme sa mi hlas. „Už je dobre, môžeš prestať bojovať...“

Žmurkaním odháňam slzy, potom jeho telo ochabne a o pár sekúnd je mŕtvy.

Preč.

Navždy.

„Doriti!“ prerývane dychčím a dvíham pohľad plný nenávisti k Francisovi. Škerí sa a mieri mi na hlavu.

„Kým ťa zabijem, chcem od teba ešte jednu vec.“

Utrie si nôž do košele, krv môjho brata sa vpíja do bielej bavlny.

„Neurobím pre teba ani hovno,“ syčím cez zaťaté zuby a čoraz viac mi hučí v ušiach.

„Okej,“ pokrčí plecami, „tak potom chlapci rozsekajú telo tvojho brata na tisíc kúskov a hodia ho rybám. Alebo... ho môžeme pochovať.“

„Ty sviňa!“

Zasmeje sa.

„Mám len jednu podmienku. Pochováš ho tu, na mojom pozemku.“

„Na to zabudni!“ pritisnem si Keegana bližšie k sebe. „Beriem ho domov.“

Francis sa rozosmeje. Prehĺbi vrásky okolo tmavých očí, no vzápätí jeho tvár stvrdne hnevom.

„Pochovaný bude tu. Aby si vedel, že ho mám navždy.“

Obkľúčia nás ďalší chlapi. Odistia svoje zbrane a namieria na mňa. Najmenej desiati.

„Vstaň.“

Podá nôž jednému zo svojich mužov. „Radšej začni kopať, kým bude tma. Možno budeš mať šťastie... a pochovám vás spolu.“

Zrevem a udriem päsťou do steny, ale bolesť takmer necítim. Nenávidím, keď si na ten deň spomeniem, nenávidím, keď ho znova vidím umierať priamo pred mojimi očami.

Vojna s Palmerovcami zničila môjho brata, a ak si nedám pozor, zničí aj Eriu.

Keď som mu vykopal hrob, hodili doň jeho telo ako mŕtvy kus dobytka. Chceli zabiť aj mňa, ale konečne

dorazila pomoc. Konkurenčný gang mi dlhoval láskavosť. Keby len prišli načas, možno by dnes Keegan žil.

Zabili sme niekoľkých z Palmerových chlapov, oni zabili niekoľkých z nás, ale Francisovi a jeho synom sa podarilo ujsť. Chcel som ich nájsť. Snažil som sa, ale márne, a tak som svoj starý život nechal za sebou.

A potom prišiel Patrick. Presne vedel, kto som.

Ešte v Írsku, keď som mal štrnásť, dostal som sa do partie, ktorá robila pre niekoľko gangov. Tak sa to celé začalo. Neviem povedať prečo. Možno sa mi páčila tá pozornosť. Ten rešpekt. Možno som bol proste divoch.

Mal som prsty vo všetkom. Mlátil som týpkov, čo neplatili dlhy. V pätnástich som zabil prvého chlapa. Mal som povesť. Lámač väzov. Keď ma videli prichádzať, utekali opačným smerom. To sa veľmi nezmenilo.

Keď som sa rozhodol ísť do Štátov, rodičia nesúhlasili, ale brat ma nasledoval. Kiež by to nikdy neurobil.

Pristáli sme v Kalifornii a netrvalo dlho, kým ma naverboval Palmerov gang. Banda zlodejov, čo vykrádala múzeá s cennými zbierkami. Boli dobrí a práca s nimi ma bavila.

Až dokým sa nezmenila moja lojalita. Až dokým môj brat nezaplatil tú najvyššiu cenu. Vtedy ma rodičia navždy zavrhli.

Vedia, že to, čo sa mu stalo, mám na svedomí ja. A nenávidia ma za to. Môj malý brat mal problém s drogami, ale bol dobrý človek. Na rozdiel odo mňa.

Keď som mal šancu zachrániť ho, poznal som iba jeden spôsob, ako to urobiť. A oboch nás to stálo všetko. Keegan mal len dvadsaťjeden, keď zomrel. Len o dva roky mladší než ja. Chcel som preňho viac. Viac, ako som mal ja. A zlyhal som.

Prešlo dvanásť rokov a Palmerov gang ma stále nenašiel. Možno to vzdali. Ubehlo príliš veľa času na to, aby ma ešte hľadali. Na druhej strane, pomsta nemá dátum spotreby.

Možno chcú moju krv za to, čo som urobil, keď som sa snažil ochrániť svojho brata. Za cenu, ktorú ich to stálo.

Moje skutočné meno však nikdy nevedeli. Nevedeli, kto je Devlin. Poznali ma ako Scotta.

Stále existuje možnosť, že ma nájdu. Musím byť v strehu. Keby som bol na ich mieste, neprestal by som, kým by som nezabil aj posledného z nich.

Keď prídu, budem pripravený. Ukončím to raz a navždy.

Ja som ich hľadal celé roky, ale zostalo po nich ticho. Podozrivé ticho. Časť zo mňa dúfa, že sú všetci mŕtvi, ale som si istý, že niekde sú a serie ich, že žijem.

Toto sa nesmie týkať Eriu. Nedopustím, aby zomrela ako môj brat. Je v nej priveľa života na to, aby jej ho vzal niekto ako ja.

Musím urobiť, čo je správne pre ňu. Musím si ju držať od tela a nie živiť v sebe tie jej divoké predstavy o nás dvoch. Nie je to nič viac ako rozprávka.

A predsa ma chodí navštevovať každý mesiac, presná ako hodinky. A ja ju zakaždým odmietnem. Nikdy nepochopím, ako za mnou môže chodiť a chcieť ma vidieť po tom, čo som ju tak neodpustiteľne sklamal.

Mojou úlohou bolo chrániť ju. Dokonca aj pred ňou samou. Nikdy som nemal vypiť ten pohár vody, ktorý mi podala. Malo mi to dôjsť, ale nedošlo. Vypil som ho. Dala mi lieky na spanie a s kamarátkou sa vytratili do klubu.

Tým sa všetko zmenilo. Preto som skončil vo väzení. Preto na ňu teraz nemôžem dohliadať.

Mám všetky listy, ktoré mi napísala, ale odpísal som jej len dvakrát. Najprv na jej prvý list, a potom ešte raz, keď mi priznala, čo ku mne cíti, aby som jej povedal, nech mi prestane písať. Napísal som jej, že jej záujem je jednostranný.

Ale to je obyčajné klamstvo.

Moja túžba po nej rastie s každým dňom, ktorý strávim tu, ďaleko od nej.

Vytiahnem z obálky zložený list papiera a zovriem ho v rukách. Tie listy ma raz zabijú. Prebúdzajú vo mne chuť držať ju v náručí, alebo ju prehnúť cez koleno a naplieskať jej za to, čo urobila.

Keby ma nezvádzala, nič z tohto by sa nestalo. Rozprávali sme sa a ja som si nevšimol, že mi hodila do vody niečo, po čom som okamžite zaspal. Ak sa odtiaľto ešte niekedy dostanem, už sa to nezopakuje.

Pošpinil som svoje meno aj svoju prácu. Patrick ma už nikdy nebude chcieť späť. Mal by som byť zvyknutý na to, že vždy ľudí len sklamem. Veď som sklamal aj vlastnú rodinu.

Bola to veľká česť, keď ma poverili ochranou šéfovej dcéry. Ten džob chcel skoro každý. Ale ja som svoju úlohu nesplnil. A už nemôžem urobiť nič, čím by som to napravil.

Ak sa dostanem von a Patrick ma nevezme späť ako jej osobného strážcu, aj tak ju budem chrániť. Je to moja povinnosť a vždy bude.

Mám šťastie, že Patrick platí za môjho právnika. Nemusel by. Z toho, čo som si u neho za tie roky zarobil, by som si mohol dovoliť aj dvadsiatich. Ale je to gesto, ktoré znamená, že mi možno v niečom dokáže odpustiť tak, ako to moji rodičia nedokážu.

Sadnem si na spodnú posteľ. Je príjemné byť sám. Môjho spoluväzňa dobodali a ešte leží v nemocnici.

Len čo sklopím zrak k listu a zbadám jej rukopis, začnem dýchať plytšie. Pred očami sa mi zjaví jej smaragdovozelený pohľad a začnem čítať riadky, ktoré mi rozvíria krv v žilách.

Drahý Devlin,
píšem, aj keď neodpovedáš. Viem, že moje listy dostávaš. A neprestanem ti ich posielať, kým nebudeš na slobode.

Povedal si, že mi odpúšťaš, ale ja si neviem odpustiť. Každý deň, čo si preč, si tú noc prehrávam v hlave znova a znova a želám si, aby som sa zachovala inak.

Mrzí ma, čo som ti urobila. Nechcem sa vyhovárať, ale vieš, aký je otec ku mne prísny. Vždy sa ku mne správal inak ako k mojim súrodencom. Neznášam ho za to. Mám osemnásť a nič sa nezmenilo. V jeho očiach budem vždy malé decko.

Mám pocit, že len čaká, až ma za niekoho vydá. A deň, keď mi oznámi, že mi dohodol manželstvo, bude moja smrť.

Viem, že sa to blíži. Nechcem si vziať nikoho, koho mi vyberie otec, ale nemôžem mu to povedať. Som len dievča, ktoré musí poslúchať a robiť, čo je najlepšie pre rodinu. Ale ja nechcem, Devlin. Chcem byť slobodná. Chcem robiť to, čo chcem ja. A to, čo chcem – čo som vždy chcela – si ty.

Prečo sa nemôžem vydať za teba? Otec ťa zbožňuje. Stále. Viem to. Prijal by ťa ako môjho manžela, aj napriek nášmu vekovému rozdielu. Vie, že by si za mňa

položil život. Presne to chce. Niekoho, kto ma ochráni. A ty ma chrániš vždy.

Viem, že aj ty ku mne niečo cítiš. Nenahováram si to. Ako dlho budeš popierať, čo je medzi nami?

Prosím, Devlin. Potrebujem ťa. Nechcem byť ženou nikoho iného, iba tvojou.

S láskou, Eriu

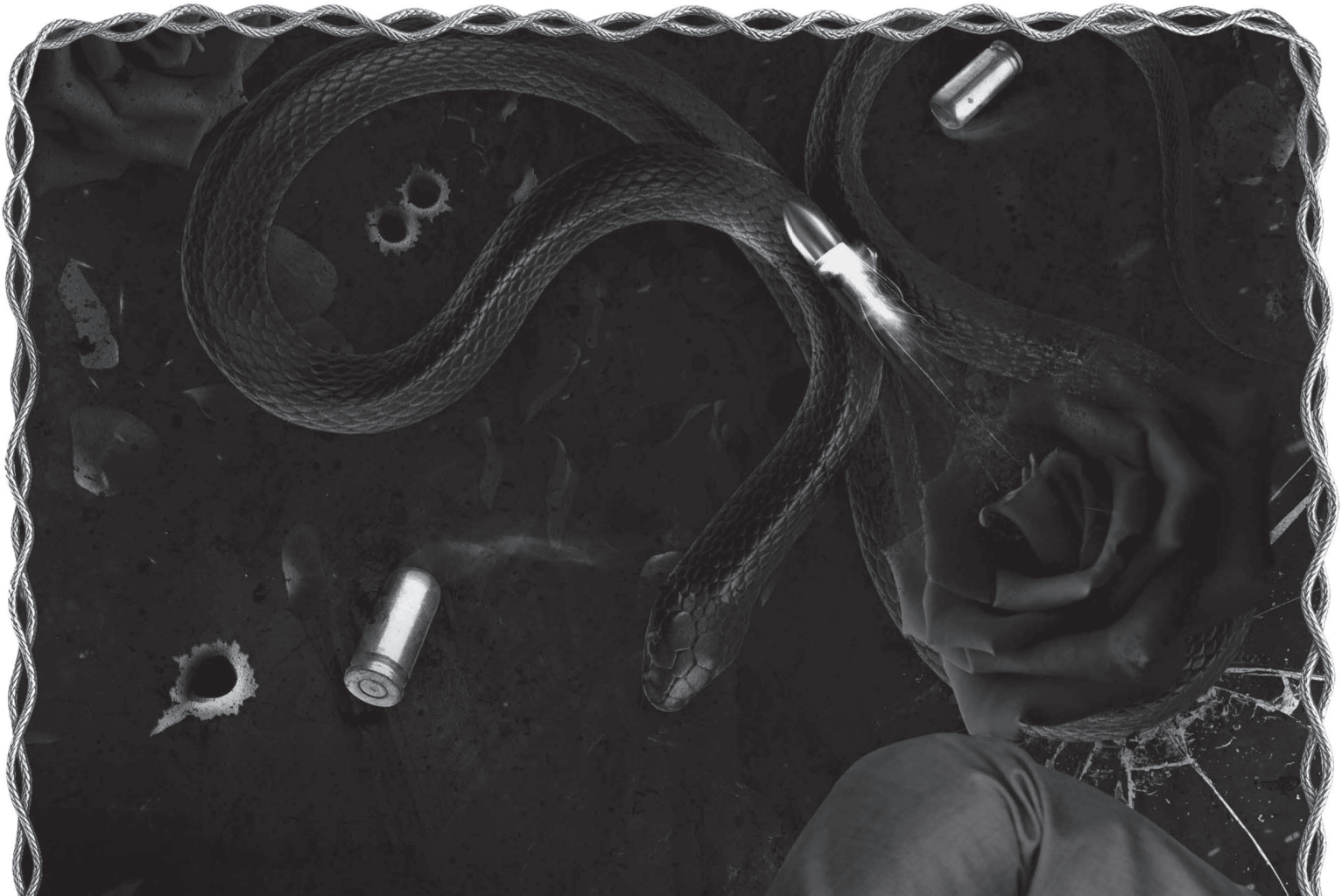
Na chvíľu mi prestane biť srdce. Končekom prsta prejdem po keltskom uzle, ktorý nakreslila s dokonalou presnosťou. V každom liste sa podpíše hneď vedľa neho, akoby mi tým chcela povedať, že sme spojení naveky.

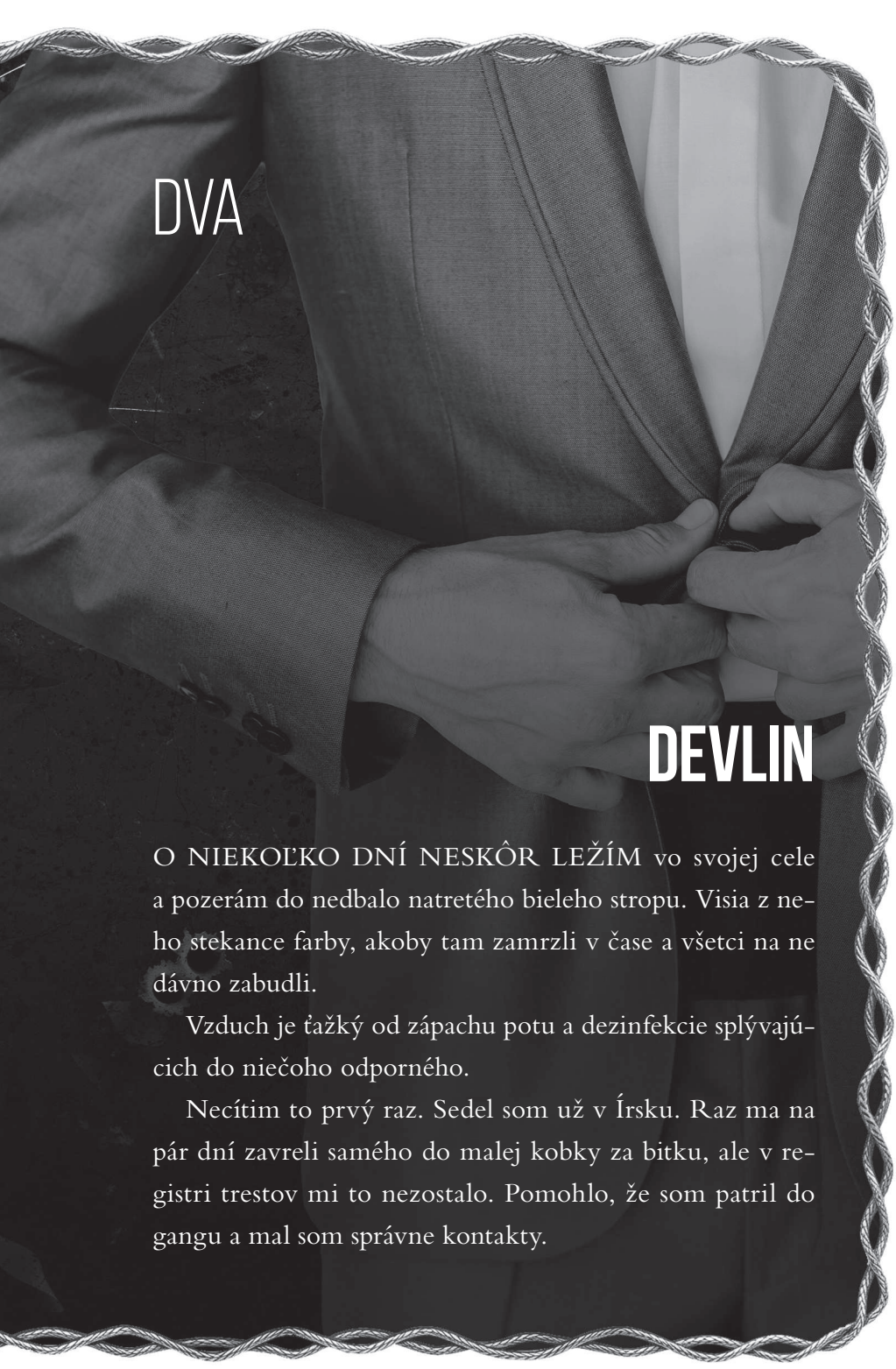
V jednej veci má pravdu. Vždy sme sa k nej správali *inak*. Ale to preto, že je naozaj nevinná, v každom zmysle slova.

Je v nej oveľa viac, to áno. Eriu je životaschopná žena a chcel by som o nej vedieť všetko, čo sa dá. Ale nemôžem. Aj keď po nej zúfalo túžim, nie je pre mňa.

Rozzúrene pokrčím list v dlani. Predstava, že by sa vydala za iného muža, ma privádza do šialenstva.

Keby som bol dobrý muž, keby som bol hodný, možno by som požiadal jej otca o jej ruku. Ale ja taký muž nie som. A čím skôr sa s tým zmieri, tým lepšie pre nás oboch.

DVA

DEVLIN

O NIEKOĽKO DNÍ NESKÔR LEŽÍM vo svojej cele a pozerám do nedbalo natretého bieleho stropu. Visia z neho stekance farby, akoby tam zamrzli v čase a všetci na ne dávno zabudli.

Vzduch je ťažký od zápachu potu a dezinfekcie splývajúcich do niečoho odporného.

Necítim to prvý raz. Sedel som už v Írsku. Raz ma na pár dní zavreli samého do malej kobky za bitku, ale v registri trestov mi to nezostalo. Pomohlo, že som patril do gangu a mal som správne kontakty.

Môj brat bol jediný, komu nebolo ukradnuté, že sedím v base. Bol všetko, čo som mal.

Mal som osemnásť, pre rodičov som bol stratený prípad a dávno stratili nádej, že zo mňa niekedy niečo bude. Hanbili sa za mňa, lebo som sa flákal a lietal z problému do problému. Mama zvykla hovoriť, že chlapa ako ja môže milovať akurát tak nejaká štetka.

Možno mala pravdu.

Často myslím na noc, keď ma vyhodila z domu. Bolo to krátko nato, čo ma pustili.

Vrátil som sa domov po inej bitke, mal som ešte krv na hánkach aj na košeli. Keď som vošiel dnu, sedela potme v kuchyni. A zrazu zasvietila.

Zbalený kufor vedľa nej som si nevšimol, nie hneď. Ale potom povedala, že vie, že sa nikdy nezmením a že takto zničím život aj svojmu bratovi.

„Nechcem prísť o jediného syna, ktorý mi ešte zostal," povedala.

Tie slová boleli, ale nemýlila sa. Bol som jej najväčšia chyba. Navždy budem.

Keď som odišiel, býval som u kamoša a potom u iného, až dokým som si nenašetril z tých svinstiev, čo som robil. Mal som dvadsaťjeden, keď som sa rozhodol odísť z Írska aj zo života svojej rodiny. Niekam, kde budú predo mnou v bezpečí.

Skončil som v Kalifornii, no nebol som sám. Rodičom to zlomilo srdce, keď sa brat rozhodol ísť so mnou, ale on

ma videl inak ako oni. Bol som rád, že ide so mnou, namiesto toho, aby som mu povedal, aby zostal doma. Bol som rád, že aspoň niekomu z rodiny na mne záleží.

Teraz sú všetci preč.

A ja som sám.

Mama nebola zlá, keď som vyrastal. Mal som dobrých rodičov, ale sklamal som ich a nevyčítam im, že ma nakoniec začali nenávidieť.

Veď ja sám sa nenávidím.

Keby som bol iný, Keegan by ešte žil.

Vtom sa otvoria dvere a na prahu zbadám dozorcu Doylea.

„Zase je tu, McHale," nadvihne sivé obočie. „Buď za tým úbohým dievčaťom choď, alebo jej povedz, nech sem prestane chodiť."

Vo vnútri ma začne hlodať obava. Prečo prišla dnes? Obvykle chodí až ďalší týždeň. Čo ak sa niečo stalo po tom, čo poslala ten list?

Nemôžem ju v tom nechať. Musím ju vidieť.

Ale už len predstava, že budem po takej dlhej dobe blízko nej…

Dopekla. Musím zostať silný. Nesmiem jej ukázať, čo so mnou robí: že vo mne otvára každý zranený kus môjho srdca.

„Dobre," zavrčím a vstanem.

„Aký si dnes ukecaný," zasmeje sa.

Je jediný, kto ma tu toleruje. Netuším prečo. Takmer sa s ním nebavím. Nebavím sa skoro s nikým. Radšej používam päste. Je to jediný jazyk, ktorý ovládam.

Nasadí mi putá a vyjdeme na chodbu s celami po oboch stranách. Zídeme po schodoch, zabočíme za roh. Doyle priloží kartu k čítačke, otvorí dvojkrídlové dvere a vedie ma do miestnosti plnej ľudí sediacich za bielymi stolmi.

Najprv ju nevidím. Blúdim pohľadom po rozľahlom priestore ako hladný človek bažiaci po nádychu. A keď sa naše oči konečne stretnú, vytrhne mi srdce z hrude. Nevidel som ju tak dlho, že si nie som istý, či je vôbec skutočná.

Zovriem prsty do päste, vzduch okolo mňa sa zrazu vyparí.

Je tu. Tá nádherná bohyňa vidí iba mňa. Okamžite ma zaleje majetnícka túžba. Urobil by som pre ňu čokoľvek. Zabil by som každého, kto by jej ublížil. Len by luskla prstom.

Gaštanové vlasy jej padajú cez plecia v jemných vlnách, lesklé a hebké. Má na sebe svetloružovú blúzku a jeden gombík nad jej drobnými prsami je rozopnutý. Nemal by som na ne ani len pomyslieť a napriek tomu nás okamžite vidím v posteli. Jej oči upreté do mojich, zatiaľ čo perami objímem jej bradavku a začnem ju sať.

„Pohni sa," postrčí ma Doyle zozadu.

Ani som si neuvedomil, že som zastal.

„Mm-hmm," odpoviem len zamrmlaním a pohnem sa ďalej.

V jej žiarivom pohľade sa mieša farba peridotu a divokého zeleného mora.

Vzácnosť v celej svojej nádhere. A ja sa jej nemôžem dotknúť ani ju ochutnať. Toto je všetko, čo môžeme mať: kradmé pohľady a rozorvané srdcia.

Mal by som si vydlabať oči za to, čo s ňou robím vo svojich predstavách, ale nikdy som nebol čestný muž a ani som ním nechcel byť. Až kým neprišla ona.

Keď sa k nej priblížim, oči sa jej rozšíria a zaiskrí v nich úprimná radosť.

Nechcem ju vidieť. Nechcem, aby tu bola. Musí sa odo mňa držať čo najďalej.

Chytím stoličku a sadnem si oproti nej. Snažím sa udržať si chladný výraz, aj keď každá bunka v mojom zradnom tele kričí, aby som si ju vzal.

„Máš desať minút, McHale," vyhŕkne Doyle a odpochoduje preč.

„Čo tu robíš?" môj hlas znie ľahostajne, možno dokonca trochu nahnevane.

Nemala by byť na tomto odpornom mieste a venovať mi svoj čas, ako keby som bol dôležitý.

Odkašle si a nepokojne zaklopká prstami po stole.

„Som prekvapená, že si prišiel. Celkom som si zvykla sedieť tu sama, kým mi niekto nepovie, že neprídeš."

Tvár jej zosmutnie a ja sa za to nenávidím.

„Radšej choď domov, láska. Toto nie je miesto pre teba," môj hlas znežnie a prezradí, ako veľmi by som chcel byť s ňou. Muž, ktorý v živote nebol k nikomu nežný.

Oči sa jej rozžiaria.

Vtedy si uvedomím, ako som ju oslovil.

Ušlo mi to. Chvíľka slabosti.

Tak sa jej odvážim hovoriť iba v mojich snoch, kde patrím jej a ona mne.

Je to jediné miesto, kde má naša láska miesto. Tu, v našom svete, ho nikdy mať nebude. Ja som tmou tam, kde ona je svetlom. Nepatríme k sebe. Nie sme ani len v rovnakom vesmíre. Je to príliš ďaleko za hranicou možného.

„Moje miesto je tam, kde si ty, Devlin," načiahne sa a chytí ma za ruku, ale ja sa rýchlo odtiahnem.

Zachvejú sa jej pery a niekoľkokrát rýchlo žmurkne, aby zadržala slzy, ale ja ich vidím a viem, že za ne môžem ja.

„Musíš sem prestať chodiť, Eriu. Myslím to vážne. Prišiel som iba preto, aby som sa uistil, že si v poriadku."

„Prečo by som nebola?"

„Chodíš okolo pätnásteho. Si tu o týždeň skôr," prehrabnem si vlasy a odhrniem si ich z očí.

„Takže predsa len vieš, kedy chodím," jemne nadvihne kútiky úst.

Ja naopak zatnem čeľusť.

„V poriadku, nemusíš nič hovoriť. Stačí mi vedieť, že si to všímaš, aj keď sa rád tváriš, že nie," krátko si odfrkne. „Je to tak jednoduchšie?"

„Čo má byť jednoduchšie?"

„Tváriť sa, že neexistujem."

Ruka na stole sa mi zovrie v päsť. *Nevedel by som sa tváriť, že neexistuješ, ani keby som chcel.*

To jej však nepoviem. Dával by som jej falošnú nádej.

„Načo si prišla?"

Úsmev jej opadne a v hlbinách jej pohľadu sa zračí skutočná bolesť.

„Lebo som dúfala, že keď prídem skôr ako obvykle, budeš sa báť, či sa niečo nestalo, a konečne sa ukážeš. Tuším mi to vyšlo."

Je na seba veľmi hrdá.

Aj ja som. Pozná ma fakt dobre.

„A stalo sa?" spýtam sa. „Niečo zlé?"

Prikývne a zachmúri obočie.

„Môj otec… hovorí s niekým," ťažko prehltne. „Myslím, že ma chce vydať."

Doriti!

„Musíš urobiť, čo ti prikáže tvoj otec."

Oči sa jej zúžia v potlačenom hneve. „To si vážne myslíš? Alebo zas len utekáš?" Nakloní sa ku mne bližšie. „Čoho sa bojíš? Že by sme naozaj mohli byť spolu?"

Keď mi prstami zľahka prejde po ruke, tentokrát ju neodstrčím. Pokožka ma páli a mravčí, akoby bola až do tejto chvíle mŕtva.

„Mám tridsaťpäť. Ty osemnásť. Počúvaš, čo hovoríš?“

„Takže si na to myslel,“ v očiach sa jej objaví náznak nádeje, ktorú sa chystám rozbiť.

„Nie, nemyslel. Príde mi to smiešne,“ chladne sa zasmejem a opriem sa hlbšie do stoličky. „Si dieťa. Ja dospelý chlap. Nikdy by som si ťa nevzal, Eriu, a už vôbec by som s tebou nespal.“

Pootvorí pery a na spodných mihalniciach sa jej zalesknú slzy. V tej chvíli si spomeniem na matkine slová, že nie som dosť dobrý pre žiadnu ženu. Nikdy nebudem dosť dobrý pre ňu.

„Ako… ako to môžeš povedať?“ zašepká a potiahne nosom. „Boli sme si takí blízki, kým si šiel do väzenia. Hovoril si mi o tvojej rodine. O tvojom bratovi. O tom, ako veľmi si ho mal rád. Zabudol si?“

Keď si prstom zotrie mihalnice, túžim byť ten, kto sa dotkne jej hodvábnej pokožky a tie slzy nahradí nádherným smiechom.

Som však len zbytočná, prehnitá mŕtvola, ktorá dýcha iba preto, aby existovala. Nemôžem ju zničiť, a presne to by som urobil, keby sme boli spolu. Veď ona dojí kozy, preboha. Nemôžeme byť viac rozdielni.

Asi môžem zabudnúť, že budem znova jej osobný strážca. Nevzišlo by z toho nič dobré.

Ako dlho by som vedel bojovať s tou príťažlivosťou? Ako by som zostal chladný v jej blízkosti?

Bolo by lepšie, keby ma Patrick nechcel späť. Mohol by som zmiznúť a zabudnúť na ňu.

Predstava, že ju neuvidím každý deň, ma bodne pri srdci. Predtým som ju vídal stále – prázdniny, narodeniny a roky, keď som sledoval, ako rastie. Jej rodina drží spolu a ja som bol jej súčasťou.

Teraz to už nejde. Na túto časť svojho života musím zabudnúť.

Ale čo mi zostane bez nich? Nič. Ich rodina je to posledné, čo ešte mám.

Patrick vlastní pozemky v Bostone. Krásne malé farmy s domami, čo postavil pre svoje deti a pre vojakov, ktorí nemali vlastný domov. Tak im ho dal. V podzemí školil ďalšiu generáciu vymáhačov. Všetko pospájané prepracovanými tunelmi, intrák pre študentov a kopec miesta pre všetko, čo potrebovali.

Tam som začínal. Občas som mu pomáhal s tréningom, kým som neskončil tu. Neučil som, šiel som príkladom. Zabil som pre Quinnovcov viac chlapov, ako viem spočítať. A robil by som to znova, keby chceli. Aspoň by ma to udržalo ďalej od nej.

„Nezabudol som, o čom sme hovorili," odpoviem po chvíli. „Ale neznamenalo to to, čo si si myslela."

Znamenalo to všetko.

Nikdy som sa nikomu tak neotvoril. Ani svojmu bratovi, keď žil. A nikto nevedel, ako veľmi mi chýba, ani ja sám, až dokým som nesedel vedľa nej a nerozprával jej o ňom.

A ona počúvala. Bože, ako len počúvala. Cenila si každé moje slovo, ako keby bolo zo zlata. Potom mi dala jesť. Varí ako profík. To kura na kari bolo ako nebo v ústach.

Zavrtí hlavou a jej zranený pohľad ma bodne priamo do duše. Chcem odísť a tváriť sa, že som ju nevidel. Že som jej práve nezlomil to nádherné srdce. Že som neublížil niekomu, kto ani netuší, čo pre mňa znamená.

„Mala by si ísť, Eriu. A už sa nevracaj, znova ma neuvidíš."

V tvári sa jej mihne porazený výraz.

„Pracuješ s právnikom na odvolaní?"

„Hej. Chce ma dostať von cez nejakú právnu kľučku, ktorej nerozumiem."

Vydýchne si. „Kedy sa dozvieme, či ťa pustia?"

„Neviem."

Začnem vstávať.

„Počkaj!"

Pohľadom ma prosí, aby som zostal, aby som ju vzal do náruče a priznal jej každý špinavý detail mojej minulosti.

Prijala by ma takého, aký som? Chcela by ma, keby vedela, čo všetko som urobil?

„Zavolaj mi. Proste mi zavolaj, keď ťa pustia. Prosím, Devlin."

„Okej," musím súhlasiť. Opak by bol príliš krutý.

Zbohom, mo stoirín.

Len čo sa otočím, začujem tiché vzlyknutie.

Pozriem sa na ňu cez plece. „Nech to je ktokoľvek, má šťastie, že ťa bude mať."

Musím rýchlo odísť, aby som nerozkopal každý stôl v tejto posranej izbe a nezariadil si, aby ma tu nechali naveky.

Hoci možno by to vlastne nebol zlý nápad.